

Kodály Zoltán halálának ötvenedik, születésének százharmincötödik évfordulója alkalmából idén Kodály-emlékévet hirdetett a kormány. Kodály egész életében nevelt, az volt a célja, hogy az emberből művelt ember, a tömegből értő közönség formálódjék. „A zene olyan életszükséglet, mint a levegő. Csak akkor venni észre, amikor nagyon hiányzik.” Az ötven éve elhunyt mester jól ismert idézetét ki kell egészítenünk egy lényeges szóval: a magyar zene életszükségletével, amellyel Kodály Zoltán elárasztott bennünket. Az Ő zenéje a magyar szellem megtestesülése. Amikor megszólalnak Galánta és Marosszék himnuszai, vagy amikor a felszálló páva eléri a legnagyobb magasságokat, megnyílik felettünk a Kárpát-medence boltozata.

Latin–görög alapokon álló klasszikus műveltségét, Berzsenyi költészetének hangjegyekbe öntését csodálattal szemléljük.

A magyar nyelv, a magyar beszéd zenéje!

Ez foglalkoztatta mindenek előtt és felett, ez volt doktori disszertációjának témája is. A fiatal muzsikusz lemondott a koncertek csodálatos és csábító sikerélményéről, és elindult felkutatni a magyarság rejtett kincseit, ami aranyrögként szunnyadt a föld alatt. Ez a magyar népdal!

Szinte életmentő cselekedet volt, hogy Bartókkal együtt – még Trianon előtt – létünknek egy darabját mentette meg. Az emberi hang, az ének, és minden, ami ebből a szóból fakad (énekkar, énektanítás, ének-pedagógia, dal, népdalfeldolgozás stb.), erre irányította a figyelmet.

Két csodálatos színpadi műve, a Hány János és a Székely fonó mindennapi kenyerünk kell, hogy legyen. Az első a meseteremtő fantázia erejével visz föl bennünket a legnagyobb magasságokra. A Székely fonó sokkal több, mint egy fonóban felhangzó folklóregyveleg. Szinte minden dalában benne van a magyarság évszázados életérzései mellett a '20-as évek

tragédiája.

Kórusműveinek egyedülálló hangzásvilága és népszerűsége behálózza a világot, és a magyar nyelvet nagy rangra emeli.

Liturgikus művei fényesen ragyognak a 20. századi zeneművek között. A Budavári Te Deum, és a Missa brevis mellett megszületett a nagy csoda a Psalmus Hungaricus. Ez a mű mindenkor, minden időben, valóságos helyzetünkben is hitbéli kapaszkodónk.

Kodály zenetanítási módszere sikerrel vonul még most is szerte a világon. Fel kell vállalni a „Kodály-utóvéd” feladatát, hogy a mai materiális életszemlélet mellett ne mondjunk le az „Éneklő Magyarország” lehetőségéről.

Medveczky Ádám Kossuth-díjas karmester